

Коме стабул
Сергий

знаешъ какво вършишъ. Помисли си какво ти предлагатъ — императорска корона...

— И ти... всемогъща Августа въ Влахернския дворецъ! — се изсмѣ Калоянъ.

Дива умраза трепна по хубавото мургаво лице на куманката. Тя бързо се извърна, повика следъ себе си войводата Манастъръ и тръгна къмъ вратата.

— Манастре, остани тука! — изгърмѣ гласътъ на царя.

Войводата остана като прикованъ на мѣстото си. Целгуба изчезна. Тогава глухъ ропотъ се надигна между бояритѣ. Не. Това бѣше вече прекалено. Калоянъ извършваше непростима, груба грѣшка. Ако не иска да се съгласи съ добро, тѣ могатъ да го накаратъ и съ зло. Нима бѣ забравилъ сѣдбата на братята си?

Изведнажъ Калоянъ се изправи. Лицето му бѣ строго и тържествено. И още веднажъ всички се почувствуваха безкрайно жалки и дребни предъ мощта на тази нечовѣшка воля.

— Велики и мали бояри, взехъ своето решение, като знаехъ много добре, че е сѣдбоносно за нашата малка земя. Взехъ го и съмъ готовъ да отговарямъ съ главата си за него. Решихъ да задържа патриарха, докато получа отговоръ отъ папата. За това ще изпратя въ Римъ самия архиепископъ и ~~коместибуляръ~~ ^{коместрибуляръ} Сергей. Тѣ ще занесатъ на Светия Отецъ скъпи дарове и едно писмо, въ което ще му съобща за предложението на ромейтѣ, но ще прибавя, че не съмъ го приелъ, защото желая да бѣда слуга на Свети Петра и неговия замѣстникъ на земята. Разбирате нали, че съ това искамъ да получа и отъ другата страна най-добритѣ условия — за да мога да избирамъ. А сега нека светиятъ Чудотворецъ ни бѣде на помощъ...

Бояритѣ сведоха глави предъ дълбоката мѣдростъ на царя и съ препълнени отъ възхищение сърдца, се отпавиха за домоветѣ си, като благодарѣха Богу, че въ този тежъкъ и сѣдбоносенъ часъ, ги е дарилъ съ такъвъ уменъ владѣтель.

Цѣла нощъ Калоянъ не мигна.

и презвитер Константин